

škofa poslani, da oznanjujejo Jezusa Križanega po lepi naši lavantinski vladikovini, da učijo verne Slovence krščansko živeti. O to so bili nepozabni dnevi za Konjice, dnevi veselja in radosti, ker smo pozdravljali 10 tovarišev našega preč. gospoda nadžupnika in toliko visokih gostov v svoji sredi imeli. Pa zakaj tudi ne bi bilo veselje veliko? Četrstoletja je minilo in prehitelo prek Vaših glav in zdaj pa se po tolikem času snidete ravno pri nas, da se Bogu za vse milosti zahvalite in da se po 25 letih med seboj v Gospodu razveselite. Vesela pa Vam je tudi hvaležna Konjiška nadžupnija nasproti hitela in Vam oč. gg. jubilanti po slabih močeh za prijeten ostanek pri nas oskrbela. (Konec prih.)

Cerkev Matere Božje „na hribci“ v Vitanji.

Častno je za vsako občino, ki ima krasno cerkev v svoji sredini. S tem se lahko ponaša Vitanjska fara, ki ima sicer precej zapuščeno župnijsko cerkev, pa za njeno popravilo obstoji »cerkvena družba«; vendar ima še »drugo« farno cerkev Matere Božje »na hribci«, ki se sme prištevati najlepšim cerkvam. V tej se namreč opravlja vsa služba Božja od Velike noči do vseh Svetnikov. Letos smo se v njo preselili še le pretečeno nedeljo zaradi popravil, ki so se v njej vršila skozi tri mesece.

Presbiterij in sprednji del ladije je s fresko-slikami veličastno ozaljšal g. J. Brollo, slikar iz Gemone na lalijanskem; veliki oltar je prenovil g. F. Krašovec, pozlata iz Celja, s toliko dovršenostjo, da se je zares pokazal kot mojstra svoje stroke in zasluži vse priznanje. Stroškov za vsa popravila se je nabralo čez 2000 gld., ki se bodo kmalu poplačali z milimi darovi, kar kaže, da je ljudstvo tudi vneto za Božjo čast. Samo nekaj je še želeli, da bi se v kratkem tudi ostali del cerkve enako okrasil. Če bi se kdo zunaj naše župnije znašel, ki bi k temu pripomogel, vložil bi »na hribci« svoj donesek na velike obresti, Mati Božja bi mu jih delila.

Nove sv. maše.

V naši škofiji bode letos nove sv. maše te-le dni: 30. julija gg.: Alojzij Čizek na Pilstanji, Anton Postružnik v Brežicah in Matej Tertinek v Rušah. — 6. avgusta Ivan Kolarič pri Sv. Marjeti niže Ptuja, Matej Meznarič v Ljutomeru in Matej Osenjak v Št. Lovrenci na Dravskem polju. — 15. avgusta Ivan Gorišek na Pilstanji, Jakob Kozar v Negovi in Fr. Šaloven v Velenju. — 20. avgusta Henrik Hraševac v Št. Juriji ob Ščavnici; Alojzij Kokelj v Javorji, Ant. Ravšel v Središču, Martin Rošker pri Sv. Benediktu in Jakob Vindiš na Leskovci. — 27. avgusta Jožef Meško pri Veliki nedelji tik Ormoža.

V Marija-Celje!

Lansko leto ni bilo znižanega vlaka v Marijino-Celje, kakor sem v »Slov. Gospodarju« poročal pa je letos gotovo. Dragi Slovenci, ne zamudite lepe prilike slovesnega romanja! Vlak stane v Neuberg in nazaj od postaje Slov. Bistrice 5 gld, 50 kr.; iz Pragerskega 5 gld, 20 kr.; iz Rač tudi tako in enako od Hoč; iz Maribora pa 5 gld. Vozni listki dobivajo se tudi pri Jakobu Sagadinu, krčmarji v Sesterzah. J. K.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Slov. Bistrica 5 fl., Dobova 12 fl., Gotovlje 5 fl. 50 kr., Trbovlje 15 fl., Sv. Tomaž pri Veliki Nedelji 10 fl., Sv. Ilij v Slov. Goricah 15 fl. 53 kr., Kozje 5 fl., Polje 10 fl., Buče 5 fl. 26 kr., Dobje 10 fl., Žusem 5 fl., Slivnica pri Celji 5 fl., Dramlje 2 fl. 30 kr., Sv. Jurij na južni žel. 2 fl. 58 kr., Sv. Vid pri Ponkvi 50 kr., Jarenina

50 fl., Sv. Anton v Slov. goricah 1 fl. 89 kr., Ljutomer 12 fl. 37 kr.

Gospodarske stvari.

Štaj. vinorejsko društvo.

V Gradcu se je več vinogradnikov v tem zjedini, da se osnuje »prvo štajersko vinorejsko društvo«, katerega namen pri strogo mednarodnem značaju bode zatiranje trtne uši in pospeševanje vinoreje na Štajarskem. Do sedaj se je podpiralo društvo »Allgemeiner österr. Weinbauverein« na Spodnjem Avstrijskem, katero je pa za vinorejo na Spodnjem in Srednjem Štajarskem malo ali skoraj nič storilo. »Prvo štajersko vinorejsko društvo« se nadeja radi tega, da ne bode ostalo brez podpore, da bodo udje spod. avstrijskega društva raje pristopili domačemu štajerskemu ter da bode tako zamoglo s podružničnimi trtnimi sadišči vinorejcem izdatno pomagati.

Dalje bode naloga tega društva, pri visoki vladi na to delovati, da se znižajo davki naših že toliko let hirajočih vinogradov. Tudi bode društvo skrbelo, da se postavne določbe od 28. marca 1892, zadevajoč državna brezobrestna posojila toliko spremenene, da ne bode samo tisti vinogradnik, kateremu je že trtna uš vinsko trto ugonobila, marveč vsak, kateri bode hotel svoj vinograd z ameriško trto nasaditi, brezobrestno državno posojilo dobil. Iz Maribora in tudi iz Ptuja so se že oglašili vinorejci, kateri so voljni osnovati okrajne podružnice in upati je, da tudi drugi okraji, kjer se prebivalci z vinorejo pečajo, v tej zadevi ne bodo zaostali.

Vsaka podružnica bode dobila iz državnih trsnic trte v ta namen, da naredi svoja trtna sadišča v župnijah in občinah, kjer bode potreba. V teh trsnicah bode potem lahko vsak vinorejec vsa dela opazoval, se sam izurjeval ali pa tudi svoje viničarije v raznih trtnih opravkih izuriti pustil, ter bode slednjič kot ud »Prvega štaj. vinorejskega društva« potrebne ameriške trte brezplačno dobaval. Ker bode to društvo tako velevažno za Spodnji Štajer, je pričakovati, da ne bode posestnika, ki ne bi pristopil kot ud »Prvem štaj. vinorejskemu društvu«.

Osnovni shod bode dne 1. avgusta t. l. Kraj se bode v kratkem objavil, posebna povabila se pa ne bodo razpošiljala. Nasveti naj se blagovolijo pošiljati gospodu Jožefu Baumgärtnerju v Gradec, Albrechts-Gasse 4.

Sejmovi. Dne 31. julija v Dolu, v Konjicah, v Gomilici, pri Sv. Lovrenci v Slov. goricah, v Ormožu, pri Sv. Martinu pod Vurberkom, v Marenbergu, v Kostivnici in v Zagorju. Dne 1. avgusta v Radgoni. Dne 2. avgusta pri Sv. Lenartu v Slov. goricah in v Lučanah. Dne 4. avgusta pri Šentilju tik Šoštanja in na Sv. gorah.

Dopisi.

Iz Maribora. (Prijazno vabilo.) Zbralo se je več slovenskih visokošolcev dunajskih, ki tudi v velikem prestolnem mestu niso pozabili svoje duhovske matere svete katoliške cerkve in pa prelube slovenske domovine svoje. Sklenili so, da hočejo ustanoviti posebno dijaško društvo z imenom »Danica«. V njem se naj skrbno varujejo in gojijo katoliška zavest, avstrijsko domoljubje in pa rodoljubje slovensko. Predsednik začas-

nemu odboru in naš vrli rojak, gospod Francišek Jankovič, medicinec na dunajskem vseučilišču. Imenovano društvo vsem svojim prijateljem in znancem v dijaških krogih najtopleje priporočam z besedami Gospodovimi: »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi!«

Dr. Jožef Pajek.

Iz Konjic. (Požar po otrokih?) Tokrat Vam nimam nič veselega poročati. V nedeljo, dne 23. julija kmalo po 10. uri pred poldnevom vžgal se je pod farovskim kozolcem voz poln snopja in v par trenutkih bilo je s senom in snopjem natlačeno veliko poslopje v plamen zavito. Nas, ki smo od daleč gledali požar, sprehajala je groza videče, kako naglo požira nevkrotljiv ogenj pridelke dolgega leta. Še veliko večji strah pa nam je delala pomisel, kaj bi se utegnilo zgoditi v cerkvi, zdaj ob času, ko se je ravno pridiga začela. Kdor se ne spominja s strahom lanske nesreče v Hrvaški Vinagori blizu Podčetrka! Tamkaj je nekā nespametna ženska s klicem: »Cerkve se podira«, napravila grozno gnječo, v kateri je 14 oseb zgubilo življenje še več pa svoje zdrave ude. Hvala Bogu, tukaj se božja služba po tej nesreči ni motila. Gospod kapelan Kukovič po vli. gospodu nadžupniku zagotovljeni, da cerkvi ne preti nobena nevarnost, so vkljub vsemu zunanjemu trušču pridigo glasno nadaljevali in dovršili. Samo bližje vrat stoječi poslušalci so zapustili cerkev, da so šli na pomaganje, a še požarna straža tam ni veliko opravila. Škoda je velika. Cenili so jo baje na 1900 gl. Kozolec bil je sicer svoji starosti primerno zavarovan, a ne tako žito in seno, ki je zgorelo z vozovi vred. Dobri Konjiški farani, brez razločka narodnosti pomiljujejo č. g. nadžupnika. To nesrečo čutijo tudi reveži, katerim je včeraj marsikateri kosček kruha zgorel. Čegava roka da je ogenj zatrosila, ostalo bode znabiti skrito, ker oče unega šestletnega otroka, katerega je sosednja deklica videla bežati od kozolca, skuša vso krivdo odvrniti od svojega sinka. Naj bo temu, kakor hoče, to je gotovo, da se je ravno okoli tega kozolca zbiral že od nekdanj »cvet« Konjiške mladine, ki se ves dragi den skita in klati po ulicah, cestah in potih brez vsega nadzorstva. Staršem pa pri tej priložnosti priporočimo, da naj bolj pazijo na žveplenke in tudi otroke naj bolj v strahu imajo, ki se posebno pri nas v Konjicah radi skrivajo, da skrivaj škodljiv tobak in nesrečne smodke vse brez kazni kajajo.

Iz Gornje Šaleške doline. (Društvo.) Tudi Gornja Šaleška dolina ima sedaj svoje »kmečko bralno društvo«. In o slavnostnej otvoritvi tega mladega društva naj Vam, č. g. urednik, te vrstice poročajo. Po zimi enkrat je bilo, ko se je nekaj domačinov združilo in povdarjalo prepotrebno bralno društvo za kmete Gornje Šaleške doline. Volil se je osnovalni odbor in predložila so se pravila vis. c. kr. namestniki v potrjenje. Vis. c. kr. namestnika je potrdila pravila in tiskana valila so nam naznanjala, da se otvori to društvo na praznik sv. Petra in Pavla po poldanski službi božji. Ob določenem času se je zbrala velika množina, večidel kmečkega ljudstva, na prostornem vrtu gostilne gosp. Koruna pri Velenji. Vse sosednje občine in župnije so bile zastopane, tako tudi čitalnice in bralna društva. Ko preminejo zadnji akordi veličastne pesmi, ki jo je domača društvena godba zasvirala, vstane predsednik osnovalnega odbora, g. Franjo Skubic, zdravnik v Velenji, ter z navdušeno besedo nagovori navzoče. Povdarja, zakaj smo se tako v obilnem številu tukaj zbrali; razloži s prosto, umljivo besedo pomen in namen bralnih društev sploh, posebno pa našega novega bralnega društva, vabi navzoče, naj bi po močéh in z veseljem podpirali in pristopali k temu društvu in zakliče slednjič delitelju vseh društvenih postav, presvitlemu ce-

sarju Franju Josipu I. trikratni »živio«, na kar zagromi izmed množine navdušen trikratni »živio«. Društvena godba zasvira cesarsko himno, katera se je stojé svirala in pela. Za tem se je volil stalni društveni odbor s tem izidom: Prvomestnik: gosp. zdravnik Skubic v Velenji; namestnik: g. župan Velenjski, Vinko Ježovnik; blagajnik: g. Matevž Lah-Tonič, posestnik v Št. Janžu na Peči; tajnik: g. Zmagoslav Zakošek, ml. v Velenji in šest odbornikov iz občin: Velenje, Št. Janž na Peči, Št. Ilj pri Gradiču itd. Za tem je bilo vpisovanje novih udov. Pristopilo je k onim udom, ki so se že prej dali vpisati, lepo število novih udov, tako, da se za obstanek društva ni bati in nabrala se je lepa svota denarjev. Slavnostni govor je govoril g. Vinko Ježovnik. Večkratni »res je«, »dobro« itd. je pričal, da je g. govornik na pravo žilo zadel, in množica je govorniku burno ploskala. Za tem je bil vspeled končan. Oglasilo se je še več govornikov, n. pr. g. Vivod v imenu bralnega društva v Št. Florjanu pri Doliču, g. Ivan Vošnjak v imenu Šostanjske čitalnice, g. Kač iz Žavca v imenu Žavskih domoljubov itd. Navdušenje je bilo veliko; vse je hvalilo tudi društveno godbo, ki je kljubu kratkemu času vežbanja pod vodstvom gosp. Franca Koruna res dobro igrala. Vsem udeležnikom, posebno daljnim klicem: hvala, novemu društvu pa krepki: »vivat, floreant, crescat«.

Iz Makol. (Šolske reči.) Nedavno, namreč 14. t. m. sta našo šolo počastila s svojim obiskom g. deželni šolski nadzornik dr. Ant. Jarc in pa okr. šolski nadzornik iz Maribora, g. Fr. Janežič. Kolikor smo slišali zvoniti, hotel se je dež. šol. nadzornik in to vsled višjega naročila, osebno prepričati o podučevanju in znanju zveličavne nemščine na naši narodni šoli, četrverozrednici s tremi učitelji. Že leta 1888 je namreč kr. šol. svetovalstvo vložilo ugovor zoper prehujo, od dež. šolsk. svetovalstva zapovedano nemškovanje na tukajšnji šoli. Zdaj po tolikih letih so se visoki gospodje milostljivo spomnili na ta ugovor in naročili preiskovanje. Čujemo, da je bil g. šol. nadzornik sila vesel, da so znali nekateri učenci višjega razreda pravilno zapisati priprost nemški stavek. Dotičniki vedó eno pa drugo pripovedovati o navdušenosti imenovanega gospoda za izvoljeno nemščino, in se čudom čudijo, kako je to mogoče, da Celjska »vahtarica«, pa starka »marburgarica« in ž njima ljubezniva naša Graška tetka »Tagespost« tega gospoda proglasujejo za pokrovitelja Slovencev. Zahvaljujemo se za take prijatelje. Če je resnično glavni namen naših prostih narodnih šol izgojevati slovenske kmečke otroke za blaženo nemščino, potem — »adijo Matija!«

Iz Tinja. (Veseli in žalost.) Neizrekljivo veselje je navdajalo srca vseh Tinjskih faranov, ko smo zvedeli, da pridejo premilostljivi škof tudi k nam zakrament sv. birme delit. Pripravljali smo se že lani in letos na ta slovesni praznik. Pod vodstvom skrbnega g. župnika in vrlega cerkvenega ključarja Jožefa Šega je bila lani vsa farna cerkev prekrita in od zunaj obeležena. V znotranje olepšanje cerkve oskrbeli so nam č. g. župnik nova bandera, novo nebo, novo lampico za večno luč in prekrasni svečnik sredi cerkve. Popraviti so dali dragoceno monštranco, ciborij, kelihe in mašne knjige. Letos pa so se dogotovile prekrasne marmornate stopnice od farovža do cerkve, ki štejejo 52 pragov. Vsa ta popravila so stala nad tri tisoč in pet sto goldinjev. Pred sv. birmo so dekleta več nočij prebedela, da so spletla vence za okrasbo slavolokov, novih stopnic in cerkve. Pa kaj bi hasnil ves zunanji kinč in lišp, če bi v srcih kraljevala dušna tema v znanju krščanskih resnic! Ali vneti dušni pastir so tudi skrbeli za to razsvetlavo uma in srca! Goreče so ves čas podu-

čevali mladino in odrastle v svetih krščanskih resnicah. Z veseljem so lahko gospod župnik višjemu pastirju pokazali svojo duhovno nevesto: prekrasno okinčano farno cerkev in svoje dobro podučene ovčice: pridne farane! Le prehitro so minile ure radosti, ko so bivali v naši sredini premilostljivi naš školi. Oni presrečni trenutki so sicer naglo pretekli, ali obili darovi božje milosti, ki so jih prevzvišeni vladika nad premile otročiče in odrasle od neskončno dobrotljivega Boga Očeta izprosili nas bodo osrečevali vse žive dni! Deset dnij po sveti birmi se je pa na Tinji oglasila bela žena, da si izbere mladega ženina, pridnega učenca Jožefa Tomažič; umrl je na »vratni davici«. Menda se beli ženi Tinjska mladina že jako dopade; kajti danes je vzela seboj v večnost zopet eno prav pridno šolarico Marijo Žrjav, ki je izdehnila svojo nedolžno dušico v ravno tej mučnej bolezni, vratni davici. Ali bela žena se vabi in kliče druge otročiče, da bi se preselili tja v boljšo deželo, kjer ni več trpljenja in solz. Mnogo šolarjev leži namreč v tej nevarnej bolezni. Da bi se kje po občevanju v šoli še bolezen bolje ne razširila, je krajni šolski svet šolo zaprl. Otroci in stariši trepečejo pred to šibo božjo. Ljubi Bog nam jo kmalu odvzemi! —č.

Iz Galicije pri Celji. (Krida. — Nagla smrt. — Umor.) Galicija je samotni kraj, čeravno je v krasni Savinjski dolini. V Galiciji ne bi vgajalo veseljakom, pač pa kakemu samotaru, ki išče miru in pokoja. In še tu ne bi imel pravega pokoja. Pred kratkim sta se zgodila dva nepričakovana dogodka, katera ranita človeško srce, če ju sliši. Nedavno je Gališki štacunar napravil »krido«. Zdaj pa ima že spet odprto štacuno, pravijo, da na ime soproge. — Dne 4. julija so ljudje po Gališki župniji pripovedovali s težkim srcem, kaj se je zgodilo. Dne 3. julija zvečer, okoli sedmih je Verdel, posestnik v Hramšah, v Gališki župniji shrul nad svojim sosedom Ožvatom Pušnikom, ker mu je brž ta nekje čez mejo pokosil. Zvečer pa so našli Pušnika v nezvesti in so ga odnesli v njegovo hišo. Nikdo ne ve, kaj se je bilo zgodilo. Pravijo, da je Verdelu rekla njegova žena: »Kaj si napravil z njim?« Drugi dan ob 8. uri je dobil Pušnik v nezvesti sv. poslednje olje in istega dne, ob 11. uri predpoldnom pa je revež že izdihnil dušo, dne 6. pa je bila komisija in je bil pokojni pokopan. Žendar je popisal vse, kar je izvedel. Pravijo, še, da je žendar nekje poslušal Verdela, da je spregovoril v svoji surovosti: »Naj crkne bogatin!« Verdel neki trdi, da ni Pušniku storil ničesa, sicer pa človek lahko sodi stvar po njegovih besedah in obnašanju. Verdel ima že tretjo ženo. Svojega otroka bojda vrže iz hiše, kakor kakega mačaka. Oče Pušnik je bil star 70 let in miren človek ter priden sosed, krotkega obnašanja, kakor je prav značaj Slovencev; o Verdela nasproti pa pravijo, da je trd in surov človek tako, da se ga sosédje bojijo. Izjema je pač povsod in tudi pri našem krotkem slovenskem ljudstvu. Bog se nas vsmili! Človeku sree krvavi, če sliši jok in stok žene in otrok pokojnikovih. Naj počiva v miru!

Iz Slov. Goric. (S p. o. t. a.) Prilika mi nanese, da zopet prepotujem kos lepega Štajerja. Mahnem jo proti Sv. Trojici, kjer živi poleg peščice nemškutarjev, precej iskrenih Slovencev. G. L. Perko je imeniten podobar, ki je v občno zadovoljnost že v mnoge cerkve in knežtom izrezljal podobe Kristusa, Marije in raznih svetnikov; ker je vrl narodnjak slovenski in odločen kristjan, ga v mojem potopisu najtopleje priporočam, ne naročujte si podob pri ljudeh, ki še večkrat pravi kristjani niso, ravnajte se tudi pri tem po zlatem geslu: »Svoji k svojim!« Med trgovci priporočam g. Lovro Babosek, ki je tudi odločen Slovenec in dober kristjan, imajoč slovenski napis; opuščajte Slovenci nemškutarske tr-

govce ter podpirajte imenovanega! Krčmarja se priporočata dva, g. F. Golob, zastopnik »Slavije« in poštar, ki ima na poštni tabli najpoprej slovenski napis, kar je hvalevredno; kakor sem se prepričal, postreže gosp. Golob Slovincem, kakor Nemcem jednako. Drugi je hvalevereden g. Mlinarič, ki marljivo čita tudi »Slov. Gosp.« Ker je tukaj slavna božja pot, se imenovani toplo priporočajo. Gasilci se mi ne dopadejo, ker so prenapeti pragermani. — Sedaj jo mahnem proti vasem Senarski, Gočovi in Bišu. Prijazna Gočova ima slovenske napise na hišnih številkah. Posnemanja vredno! V tej vasi je lična kapelica Matere božje, ki je izvanredno lepo okrašena z natornimi cvetlicami; to češčenje Marije Device v Gočovi mi je jako dopadlo. V Bišu imajo pa nemškutarske napise: »Wisch«, ali bi ne bilo v treh črkah lepše povedano: »Biš«. To je skvaril poprejšnji župan, ki je dal napraviti nove table, ali ni videl v Gočovi slovenskih napisov? Hvalevereden je pa kmet Švarc, on bo imel v kratkem slovenski napis: »Biš«. Živel! Gasilci v tej vasi imajo pač: »Gasilno orodje«. Hvalevredno! Slišimo, da je občinski tajnik iskren narodnjak, ki bo gotovo župana malo zbrihtal. — Na soli pri Sv. Bolfanku se blesti: »Učilnica«. Priporočujem v tej vasi, kjer je rojen vlč. g. dr. Mursec, slovenska trgovca, imajoča lepe napise: Alojzij Slaček, gostilničar, trgovec in sedlar ter Jakob Potrč, trgovec deželnih pridelkov. Vredna sta obiskave! V črne bukve pa zapišem: Ignatz Scheidula, Havnermeister! Kaj ne, v tem je pismen »kozel«, a se je vendar repenčil: »da on ima napis, kakšnega hoče«; lahko bi ga slovenske matere podučile, katere hodijo k njemu po »piskre«, radi nadpisa, da bi vedel v nemščini pravilneje pisati. Cerkev je snažna, ker č. g. župnik Sinko skrbi jo za njeno lepoto.

Iz Savinjske doline. (St. Pavelska občina) je imela dne 29. junija na praznik sv. Petra in Pavla veseli dan, katerega je precej ugodno vreme še bolje olepšalo. Tukajšnje bralno društvo je imelo slavnostno svoje otvorjenje, katero se je na podlagi potrjenih pravil od vis. namestništva že 25. marca osnovalo. Slavnostno otvorjenje se je pričelo ob 1/4 uri popoldne s poukom v šolskem poslopju, katero je bilo znotraj in zunaj cesarskimi zastavami okrašeno. Predsednik društva, g. Ivan Šribar pozdravi prav prisrčno vse zbrane ter odda potem besedo g. nadučitelju Vidiču v slavnostni govor. Le-ta pozdravi še enkrat vse navzoče, osobito gg. goste iz St. Jurja ob Taboru, Žalca in Griž. Nato se najpoprej spomni našega presvitlega cesarja, od katerega imamo veliko dobroto, da se smemo združevati. Vsi navzoči vstanejo ter mu zakličejo trikratni »živio!« V daljšem govoru omenja različna društva in razklada pomen in korist ovih, posebno pa naglašuje bralno društvo, katero danes tudi tukaj v St. Pavla slovestno otvarjamo. Po govoru, katerega so vsi zbrani odobrili z »živio-klici«, iznenadili so nas visoki gostje iz Celja (gg. deželni poslanec dr. Dečko, dr. Kapus) katere je g. nadučitelj Vidic vsem z veseljem predstavil. Na to nastopil je naš učitelj g. Pečar, ter po kratkem uvodu predaval najpoprej o cepljenju vinske trte na zeleno. Omeni popred kratko zgodovino trtne uši, jo kratko popiše in kako hitro se plodi, ter pokaže potem najvažnejše načine cepljenja na zeleno. Na dalje predaval je še o sadjereji, in sicer vzgojenje sadnega drevesa; med katerim je najbolj povdajal okulovanje divjakov v jeseni in kako naj vzgojeno drevo pravilno sadi. Zdaj nastopil je g. nadučitelj Šijanec iz St. Jurja ob Taboru, ter prednašal o gnoju. Poročal je precej obširno, skozi in skozi praktično, zanimivo ter poleg tega tudi prav humoristično. Oba poročevalca žela sta od vseh zbranih občno zahvalo in najboljšo priznanje. G. nadučitelj Vidic zahvalil ju je še potem posebej v imenu

društva, ter ju ob enem prosil, naj bi še bila tudi v prihodnje tako prijazna in bi sodelovala, kadar se zopet še kako prednašanje priredi. Prav srčno povabi potem vse zbrane na veselico, koja se bo vršila v gostilni g. Šribarja. Veselega in zadovoljnega srca korakali smo zdaj vsi na napovedan slavnostni prostor. Smela nam je iz visokega drevesa nasproti vihrati slovenska trobojnica, ter nas prijazno vabila na dom veselja. Ta veselja dom bila je lepo okinčana zelena uta, katera je na čelu uhoda nosila lep napis »Dobro došli«. Zeleno uto kinčali so tudi dišeči venci, katere so poljubovale cesarske, slovenske in štajerske zastave in banderca. Godba, posebno pa petje, katerega nam je naš domači že znani lepo ubrani kvartet privoščil, vrstilo se je lepo in le prenašlo so pretekle urice nam nad 200 zbranih. Vršile so se napitnice, zdravice in govori. Govorilo se je o stanju Slovencev nekelej in sedaj, ter o njih napredku v omiki. Gromoviti živio-klici bili so vedna pohvala vrlih govornikov. Gosp. tajnik Kocuvan poročal je podrobno o društvenem stanju; da društvo šteje do sedaj 53 udov, med katerimi se g. župnik, g. župan in učiteljstvo najbolj odlikuje, ter izrazi upanje, da se bode to število udov prav v kratkem času za precej pomnožilo. Ob enem je objavil brzjav našega vrlega narodnjaka in ustanovitelja našega društva, notarskega kandidata g. Otona Vidica, kateri nam kliče iz Kostanjevice na Kranjskem veseli Bog živi! Spomnili smo se ga s tem, da smo mu vsi iz enega grla zaklicali: Bog ga živi! ter se mu zahvalili brzjavno. Gospod blagajnik Ternovšek poroča o dobrem stanju društvene blagajne, ki je ta dan še obogatela z lepim doneskom 20 kron, katere ji je velikodušno poklonil g. dr. Ivan Dečko. Vsi zbrani zaklicali so mu ogromni »živio« in pristrčno »Bog plati«. Tako nam je potekla vsem še prehitro vesela ura, dokler se nismo poslovili od preveselega doma. Dolgo časa imela bo pač Št. Pavelška občina ta veseli dan v živem spominu in bralno društvo v Št. Pavlu sme si ga z zlatimi črkami zapisati v svoje društvene knjige. Le tako naprej, vrli Št. Pavelčani, potem se bode druga veselica gotovo še slavnije obnesla!

Iz Hoč. Veselo iznenadil nas je letos god slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Obhajali smo ga tako slovesno, kakor še do sedaj nobeno leto ne. Vrli naši slovenski Pohorci pokazali so se zopet korenjaki ter prižgali na predvečer lepo število kresov. Na god sam pa je bila na čast slovenskima blagovestnikom, slovesna levitirana sv. meša, katere se je vdeležilo obilno vernih Slovencev. Posebno ginja bilo je videti šolarje. Razvanjske šole, ko so med sv. mešo pristopili k sv. obhajilu. Z rajskim veseljem pa je napolnjevala srca pobožnikov milo doneča pesem od sv. Cirila in Metoda, katero je zelo spretno in z veliko vnemo pel mešani zbor. S tem pa še se slavnost ni končala. Ob 11. uri bili so v naši praznično ozalsani cerkvi slovesno vmeščeni ali inštalirani, bralcem »Slov. Gospodarja« dobro znani narodnjak, č. g. župnik od Sv. Križa nad Mariborom Jože Sattler. Do sedaj so stali na braniku ter z vojaškim pogumom odbijali nemčurske navale na verne Slovence v župniji Sv. Križa; sedaj pa so se podali kot župnik na Črno ali Ptujsko goro povzdigovat čast in slavo preblazene Device Marije. Velika množica se je zbrala, da bi pobožno opazovala pomenljive obrede inštalacije. Po sv. obredih pa se je vdeležila še pete sv. maše ter prosila Boga, da bi po priprošnji slovenskih bratov, tudi na novem mestu obilno blagoslovil pastirovanje g. župnika. Videti je, kakor da bi tudi Hočanom začele se luščiti mrene nemškutarije z njih zaslepljenih očij, ter se jeli spoznavati in čutiti kot Slovence. O da bi se kmalo zgodilo, v to pomozí Bog na priprošnjo slovenskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. V nedeljo je umrl na Dunaji baron Bauer, minister skupne državne vojske. Na pogreb je prišel v torek tudi svetli cesar iz Ischla. — Več ministrov biva sedaj za nekaj dni zopet na Dunaji in se pravi, da se izvrši v tem tudi imenitno posvetovanje ministrov glede na notranjo politiko, najbolj glede na češko-nemške zmešnjave. Nikar pa ne upajmo, da jih to posvetovanje že odpravi, njih še ne bode tako kmalu konec!

Štajarsko. Knezoškof dr. Zwerger so že 6 tednov bolni in že večkrat se je mislilo, da jih bela žena reši trpljenja, ali doslej še je ni bilo s koso. Ni pa upanja, da se jim zdravje še povrne. — »Politična društva« naših nemških sosedov na Gorenjem Štajarji imajo sedaj pogostem zborovanje in pri vsakem je po eden ali še več dež. poslancev ter poroča v svojem delovanju ali v dež. ali tudi v drž. zboru. Tako je prav, tako volilci najlažji izvejo resnico o delovanju svojih poslancev.

Koroško. Kakor skoro vsako leto, tako je tudi letos po deželi hudih neviht in žal, da večkrat z debelo točo. V Podjurski dolini jim je toča letos vničila blizo vse pridelke na polji in so ubogi kmetje ondi res usmiljenja vredni. — Znani Mac-Newin, c. kr. okr. glavar v Celovci, se je mudil te dni na Dunaji, ali se je zahvalil ministerstvu, da ni priznalo kaznij, katere je nekaterim slov. županom naložil, ker so mu dopisovali le slovensko, on pa je od njih terjal, naj mu pišejo le v nemškem jeziku!

Kranjsko. Za »Narodni dom« v Ljubljani tekó precej dobro prve krone in tako je upanje, da odbor, ki ima to narodno poslopje staviti, brž gre na delo! Taka hiša ustreza tudi Slovincem zunaj Ljubljane. — Čimdalje bolj se kaže, koga so Kranjci dobili za barona Winkler v zameno, kajti baron Hein je sicer c. kr. uradnik, toda nemški in sicer »od pet do glave«.

Primorsko. Laški šulverein, »Lega nazinale«, obhaja svoj 3. občni zbor v Gorici; le-to mesto velja »Legi« za čisto laško. — Župan v Trstu jo zopet dr. Pitteri; mož se drži iredentovcev in mislilo se je, da ne dobi najvišjega potrjenja.

Hrvaško. Kr. vseučilišče v Zagrebu si je izvolilo že svoje predstojnike za leto 1894. Čuda, če se tudi pri tej volitvi zasledi kedaj bana Khuen-Héderváry!

Ogersko. Načrt postave za civilni zakon je neki že sestavljen in minister dr. Wekerle ga ponese Nj. velečastvu v potrjenje. Ali on to potrjenje doseže? — Grof Apponyi, prej katoliški mož, sedaj omahava ter ne zna, naj jo le potegne z vlado ali s katoliško cerkvo: možu gre v tej reči bolj za lastno veljavo in torej utegne že potegniti z vlado, da-si sam vidi, kam jo liberalci tirajo — ubogo — ogersko državo!

Vunanje države.

Rim. V raznih listih se bere, da izdajo sv. oče Leon XIII. te dni novo encikliko ali pismo do škofov cele katoliške cerkve; ne pové pa se, o čem da sv. oče v tem govorijo, toliko pa je gotovo, da o kakem »pe-rečem vprašanji« naših dni.

Italija. Po nekaterih mestih se prikazuje bolezen, ki je čisto koleri podobna. Vlada tega ne tají, vendar pa zatrjuje, da so vse priprave k redu, naj se koleri zapré pot v deželo. — Denarja manjka slej ko prej v državnih kotah in davki se plačujejo jako mudno in odkod tudi; saj je ubožstvo sploh veliko!

Francija. Državni proračun je dognan v obeh zbornicah, toda ne gre jim vkupe, zbornica starešin